

Kastovnictví, společenský řád.

Stále napadaný třídní společenský řád a kastovnictví mají svůj původ v prostém vycitování působení jednoho ze zákonů stvoření: Přitažlivosti stejnorodého!

Byla to jedna z největších chyb lidstva, že příliš málo dbalo a často vůbec zanedbávalo toto působení a tím dalo vznik mnoha omylům, které musely vésti k velikému zmatku a na konec povedou k úplnému zhroucení!

Tento zákon byl **vycitován** všemi lidmi. Co však je v něm **vyššího** než čistě hrubohmotné vědění, co přímo a těsně nesouvisí s pozemskou výdělečnou možností, to bylo pozorováno příliš povrchně a považováno za vedlejší. Tím nebylo také nikdy poznáno to nejdůležitější pro vybudování základů harmonicky vzestupného pozemského života. Tím méně bylo to vetkáno správným přepracováním do hrubohmotnosti, tedy do všedního pozemského života! A přece **musí** to býti vetkáno do života této země, neboť pokud jen jediný z prazákonů stvoření bude lidmi nepochopen a tím v hrubohmotném životě zle pokroucen nebo vyřazen, nemůže nikdy vzniknouti harmonie.

Všichni staří národové prováděli rozdělení různých společenských stavů nebo tříd vzdělání, poněvadž poznali tuto nutnost, ač nevědomě, přece mnohem lépe než dnes.

Jen se rozhlédněte kolem! Kdykoliv se sejde jen několik lidí, projeví se velmi rychle a jistě i tento zákon a to ve formě, jejíž utváření ukazuje vždy svobodné chtění těchto lidských duchů,

poněvadž duchovní chtění jest schopno vtisknouti všem formám svůj znak, nechť již je toto chtění plně vědomé nebo děje se tak nevědomým způsobem. Forma nese proto vždy viditelně na sobě zralost nebo nezralost ducha.

Sejde-li se pět lidí, ba často i tři, nechť již je to ku práci nebo pro zábavu, tu zákon přitažlivosti stejných druhů utvoří mezi nimi velmi brzy dvě skupiny i když je to jen v rozhovoru nebo ve vyměňování názorů. Tak se to opakuje trvale již miliony let a měl by tu již býti nalezen hluboký podklad toho, co se jeví jen činností ze zvyku.

Ale i z tohoto nápadného zjevu vyvodily se jen úplně povrchní a v poměru k závažnosti lehkomyšlné uzávěry, **příliš omezené**, protože byly vytvořeny **rozumem**, který může pochopit vždy jen poslední, hrubé výběžky vlastního působení a nikdy je nemůže sledovat až do mimohmotnosti, poněvadž sám má svůj původ jen v hrubohmotnosti. A přece právě v mimohmotnosti je původ veškeré síly a všech záchvěvů, které neúchylně pronikají všemi druhy stvoření.

Ve všem, co na základě tohoto pozorování bylo zde na zemi přetvořeno rozumem ve formu, ve všem tom chybí vlastní život, **pohyblivost!** Strnulostí hrubohmotného systému, který vznikl při každém řízení a vtlačil všechno živé do **mrtvých** forem, stalo se to **nesprávným a nezdravým**.

Člověku vede se pak jako rostlině, která byla vytržena ze své původní půdy a v nové půdě nemůže již prospívat, protože tato půda jejímu druhu již neodpovídá. Musí zakrtnět, zatím co by v pravé půdě byla plně rozkvetla a mohla přinést bohaté ovoce k užítku svého okolí ve stvoření a sobě k nejčistší radosti a

trvalému přetvořování síly.

V této veliké chybě spočívá zárodek vyvíjejícího se a přicházejícího zhroucení, které se již v mnoha malých počátcích ukazuje.

Při výrazu kastovnictví není třeba ukazovat do Indie, neboť kastovnictví je u **všech** národů! **Musí** se vyvíjeti tam, kde jsou lidé, bude vznikat tak dlouho falešně, pokud zákony ve stvoření zůstanou nepoznány jako dosud.

A tato nesprávnost a faleš musela vytvořiti závist a nenávist, popud, rozbíjeti stávající: Nevědomý popud a tlak vzrostl přirozeně ve zkázonosnou vlnu, která při uzavírajícím se kruhu dění přinesla nyní jako svůj květ bolševismus, poněvadž to vůbec jinak nebylo možno.

V něm projevuje se nyní jako ovoce všechno nepravé a nesprávné v dosavadní výstavbě **lidského spoužití na zemi**, ukazují se všechna místa, kde nebylo dbáno prazákonů stvoření nebo kde byly vědomě zkrouceny. Tyto účinky přijíti **musely**, poněvadž pronikající teď Světlo žene i všechno nesprávné až na nejvyšší výši, aby pak v přezrálosti samo se zhroutilo a poskytlo půdu k nové výstavbě podle vůle Boží, která je již od prapočátku zakotvena v zákonech tohoto stvoření a nelze ji zkroutit nebo přerůst bez zlých následků.

Je to žeň veškeré setby, která od počátku lidského působení byla naseta lidským chtěním. Je to žeň všeho správného i nesprávného, nechť již vzniklo toto nesprávné kdysi ze zloby nebo jen z neznalosti Božských zákonů ve stvoření. Zesílenou silou Světla bude přivedeno k rozkvětu a **musí zjevně** ukázat své

ovoce, které při tomto konečném soudu musí přijmout původci, přívrženci a následovníci jako odměnu nebo trest ve zpětném proudění zvrátneho působení!

Bolševismus, komunismus a neblahé nepřátelství a roztržštěnost četných stran nejsou důsledkem falešné výstavby státu, nýbrž pouze pokračováním falešného třídního rozvrstvení, které ve své ztrnulosti a zkroucenosti nemohlo nikdy vésti k harmonii mezi lidstvem této země!

Připočtete-li k tomu ještě prazákon nutného pohybu, pak poznáte, že pohodlný a klidný střední stav musel tím utrpět největší škody. – Bylo to jen rozuzlení nutného prazákona pohybu!

Pohodlnost jde ruku v ruce s domýšlivostí a leností ducha. Obojí **překáží** duchovnímu pohybu právě tak, jako vážnost a moc, které lehce vzbuzují pýchu, jak to bylo často viděti ve vyšších třídách. To všechno brzdí a zpomaluje duchovní pohyb, zatím co to vyžaduje jednostrannou práci rozumu.

Rozumová práce není však také současně duchovním pohybem. V tom je veliký rozdíl.

Ale nenávisť a závist nižších tříd zasahuje mnohem hlouběji. Ve své žhavosti zasahuje cit a tím i ducha. Tak **stupňuje** duchovní pohyb a to i tam, kde tito lidé nepatří k tělesně pracujícím!

Poněvadž tento pohyb, vystupňovaný až v horečku **porušuje** právě tak prazákon stvoření jako příliš pomalý pohyb, **musela** na konec propuknout disharmonie jako vybičované

mořské vlny, přesně podle ženoucích a samočinných účinků prazákona! Nemohlo přijíti nic jiného!

Mluvím tu úmyslně o vyšších, středních a nižších společenských třídách, poněvadž původní roztrídění a vřadění takové bylo. A v tom spočívala nesprávnost. Tyto o sobě nutné třídy neměly si býti navzájem podřízeny nebo nadřazený, nýbrž měly pracovati **vedle sebe**, každá třída o sobě **plnocenná** jako určitý druh, který je nepostradatelný a má uzrávat ve stvoření k plnému rozkvětu a ovoci, aby svým určitým způsobem mohl vykonati veliké, ba největší věci a to na své půdě, která jediné k tomu uschopňuje a poskytuje sílu!

Podívejte se přece na jednotlivé lidské rasy! Z toho můžete se naučit mnohému. Každá rasa může dozrávat, zušlechťovat se, býti velikou a silnou **jen sama v sobě**! Smísením **dvou** ras rozmnoží se jen slabosti, nedostatky a chyby **obou** ras, které se pomísily a jako ovoce toho objeví se mimo řídké výjimky nezměrné stupňování **všech chyb**. Zřídka něco dobrého!

Přijměte to jako pokyn stvoření a řiďte se podle toho ve svém hrubohmotném všedním životě na zemi. Zde na zemi máte hrubohmotný šat, své tělo, se kterým musíte počítat, neboť **v něm** je zde na zemi skryto rozmnožování rasy! Na to nikdy nezapomínejte! Tyto zákony nemůžete nikdy obcházet beztretně.

Avšak zde na zemi máte žítí všichni společně. Každý má nárok, aby tu působil a rozvíjel se. A nejen nárok, nýbrž i svatou povinnost! Ne však pod sebou v podřízenosti, nýbrž **vedle sebe**. Pozorujte jen jednotlivé tóny. Každý tón je úplně sám o sobě, zůstává sám a nedá se smísiti. A jen tehdy, stojí-li na **správném**

místě vedle tónů jiných druhů může vzniknouti harmonie a souzvuk. Pokusíte-li se tóny přesunout a seřadit je jinak, pak musí vzniknout nesouzvuk, jehož projev se může stupňovat až v pocit tělesné bolesti a konečně až k nesnesitelnosti.

Učte se z toho a pochopte! Neuchopte to však zase hned zpočátku za nesprávný konec!

O co jste se dosud pokoušeli bylo proti harmonii Božských zákonů ve stvoření a nemůžete proto čekat nic jiného než **to** ovoce, které pro vás nyní uzrává! Vhodte je do ohně a počněte rozsévat znovu. Obnova může vzniknouti jen od základů.

Jednejte podle toho, neboť nemůžete ani jediný z prazákonů stvoření ohnout nebo překročit, aniž byste sklidili za to veliké škody. Učte se zákonům a **potom** na nich stavte! Tak budete míti mír, radost a štěstí!

Vezme-li se při tom ještě v úvahu, že na konec všechno, vůbec všechno bylo vybudováno jen na penězích, pozemské moci a pozemských hodnotách, pak není nynější kritická nouze ničím podivným a podle zákonů stvoření vynucuje zhroucení!

A jako je tomu zde, tak je tomu ve všem ostatním, co není vybudováno na Božských zákonech, které jsou lehce poznatelný v prazákonech stvoření.

Nyní musí býti všechno dohnáno ke konečnému rozuzlení. Světlo, pronikající do temnot této země vybičovalo ku příkladu i trvalé zbrojení s myšlenkami na válku tak, že vznikla válka mas. Popud k tomu dalo jen lidské myšlení, lidské chtění, lidská opatrnost a lidský strach. Tím vytvořil člověk ve stvoření **formy**,

které pak byly mocně vyhnány zesíleným Světlem do květu a plodu, tedy **k činu**.

Musely vyrůst jako všechno, co se ještě nyní nachází ve stvoření ve formách jakéhokoliv druhu. **Musí** růsti, a budou při tom Světlem povzneseny a posíleny k dalšímu trvání odpovídají-li zákonům této síly Světla, nebo budou jen posíleny, aby se v prudkém vyrůstání na této síle Světla zlomily a tím samy odsoudily, neodpovídají-li zákonům této síly Světla a nemohou-li s ní proto dosíci spojení. Tím všechno falešné vyžije se samo v sobě k smrti a při tom dospěje k viditelnému projevu též vše, co by se nejradyji skrylo. Nic se nemůže nadále udržeti ve skrytu pod tlakem Světla. Všechno musí ven, na denní světlo, musí ukázat v **činu** své **plody**! A při tom bude poznáno jako skutečně takové, jaké jest. **A to všechno samo sebou**.

Zde nepomůže již žádné vzpírání, žádná rozumová chytrost, která dosud dovedla mnohé ukrýti v temnotách a soumraku tohoto velikého zmatku. **Všude musí býti Světlo!** Podle samočinných a teď zesílených základních zákonů tohoto stvoření. Člověk se svým chtěním není již ničím v tomto mocném soustrojí, které proniknuto novou Božskou silou zrychluje své působení, žene se kupředu, působí očistu a tak se obnovuje.

Nemluvte při tom o schopnosti davové sugesce mnohých vůdců. V tomto smyslu neexistuje nic takového. Pochod je zcela jiný. Vůdce může přivodit svými snahami pouze jednotnost myšlení. Hnací sílu k proniknutí a činu přináší jedině trvalé a samočinné působení prazákonů stvoření! Lidé vidí však žel¹⁾ všechno z nesprávné stránky v důsledku svých omezených názorů a domnívají se jako by síla vycházela od jednotlivce nebo vůbec od lidí. A přece je to obráceně! Jakákoliv síla přichází jen

shůry!

Nemohlo proto nastati nic jiného než stranické boje nejdopornějšího druhu, které se budou stupňovat **až k vlastnímu zhroucení**, protože tyto strany v neznalosti prazákonů stvoření stojí na falešném základě a nemohou proto nikdy dosáhnouti harmonie. Jako květ všeho býlí a plevele stranictví rozkvétají však noviny, které svým nesvědomitým štváním otravují ještě i **tu** část tohoto lidstva, která chce jíti nevinně svou cestou. Tyto noviny se navzájem bezuzdným způsobem předstihují, poněvadž pod tlakem síly Světla musí tentokrát **ukázat** všechnu prázdnotu a všechno falešné snažení, které v nich spočívá! Ony to také ukazují! Vtisují si **takový** znak, který je jich hoden a jehož nebudou již moci změnit ani smazat až přijde hodina osvícení pro lidi v jejich **vlastním prožití** a vlastním poznání!

Pak nelze již couvnout tam, kde se tak daleko zašlo a kde se tím znemožňuje obrat. Tak nastane i zde vlastní vinou pád a sebezničení. Když však potom všechny strany podle svatých zákonů tohoto stvoření svou stupňovanou činností vyžijí se až k smrti, zanikne jako první důsledek toho i největší část novin, poněvadž svým čtenářům nebudou již moci nic poskytnouti, ježto se závistí, nenávisť a nepřátelstvím bude smazán i jejich základ, neboť k takovému rozkvětu mohly dospěti jen v **tomto** bahně. Na **dobré** půdě nemají žádné možnosti života.

Všechno musí být obnoveno! Ani církve nezůstanou uchráněny v tom, co v nich dosud bylo falešné. Podle zákonů stvoření i zde jde všechno svou cestou a nemůže již býti zadrženo: Co není v naprostém souhlase s Božími zákony, které nespočívají v knihách, nýbrž ve **stvoření**, musí se veřejně objeviti. Podle druhu setby dozrává nyní důsledně ovoce ke žním při

uzavření kruhu dění a to ve všem co bylo lidským chtěním a konání zasazeno do stvoření. To je ten mnohokrát zaslíbený soud před úsvitem nové, Jemu se líbící ²⁾ doby!

Hořce chutnají tyto plody, které lidské působení ve stvoření vypěstovalo a jež lidstvo tentokrát musí požívat i když se jimi otráví a zajde! Dlouho se vzpíralo proti každému poznání, když nebylo podle jejich dosavadního smýšlení.

Proto musí býti nejdříve **všechno** novým dříve, než bude moci nastati vzestup, jak to zaslíbení již dávno zvěstují a jak sám Syn Boží již tehdy prohlásil. To znamená, že také **všechno** bylo falešné. S myšlenkovou leností přechází však každý člověk i nadále tuto skutečnost a to i ti, kteří mívají často tohoto proroctví plná ústa. Oni o tom vědí, avšak nedbají na to s **takovou** vážností, jaká je nutna k jejich záchraně!

Žel, všechno bylo přijímáno a vykládáno **tak**, jak to odpovídalo sobeckým nebo pohodlným přáním každého jednotlivce. A co se mu nelíbilo nebo čemu snadno neporozuměl, to většinou zavrhl nebo toho vůbec nedbal, poněvadž mu to v tom okamžiku bylo pohodlnější.

Nijak nepostačí, že všechny církve musely tak zřetelně ukázat ve světové válce, jak málo **živým** bylo jejich učení v duších jejich věřících. Tato učení byla vždy jen prázdnými slovy a pouhou **vnější** formou a proto se neosvědčila. Toto selhání nezavinili však věřící, nýbrž dosavadní **výklad** slova, jemuž chyběla životní vřelost přesvědčení! Proto také nemohlo žádné přesvědčení probouzet.

Jen tam, kde je **živé přesvědčení** stává se slovo činem a

poskytuje lidem skutečně pevnou oporu! Doba válečná a poválečná byla pro všechna dogmata teprve uzráváním květu. **Nyní** musí se ukázat **ovoce**, které jasně prokáže skutečný druh setby! Se vzrůstající nouzí plní se kostely a modlitebny, Boží domy všech vyznání a věřící i stoupeneci doufají, že tam naleznou pomoc **takového** druhu, jakému je učili. Při tom vlastním prožitím zjistí všichni tito lidé, co bylo pravé a co falešné v tom, čemu se dosud učili. Všechno pravé i falešné bude se musit projevit tak, že to bude každému jasné. Všechno falešné se pak rychle zhroutí, až toto prožití dovede lidi k probuzení. Již nikdy nepovstane. Člověk se učí rozlišovat jen prožitím! Pokud mu chybí přesvědčení z prožití, zůstává ve slepé nečinné víře, která nepřináší jeho duchu žádného užitku, nýbrž ho jen uspává a ochromuje.

Jděte lidé a **proživejte**, když dobrovolně pohybem svého ducha nechcete přijít k poznání Božské pravdy, protože sami stále uzavíráte všechny vchody.

Také vámi často uváděné rčení velmi rychle ztratí svůj význam, budete-li i nadále podle **svého** výkladu se chtít utěšovat slovy: „Před Bohem jsou si všichni lidé rovni!“

Toto rčení je samo o sobě správné, ale nesprávným je dosavadní výklad! Ani zde nepřipouští Božské zákony ve stvoření tak pohodlný výklad.

Je ovšem správné, že **před** Bohem jsou si lidé rovni a že nezáleží na tom, co mají za sebou. Avšak státi před Bohem, dospěti tedy až ke stupňům jeho trůnu je možno jen málo lidem. Pozemský člověk nemyslí ovšem podle svého povrchního zvyku na tuto obtížnou okolnost, nýbrž snaží si namluvit, že v duchu je bezpodmínečná rovnost před Bohem. Vůbec nedbá na výslovný

poukaz: Před Bohem. Člověk přes to klidně přechází a drží se jen výrazu „rovnost“ v tomto rčení.

Nepřihlížíme-li k tomu, že v této rovnosti před Bohem je také poukaz na nicotnost pozemských hodností vůči Božím zákonům, které při přechodu lidského ducha z hrubohmotné pozemské schránky do jemnohmotného světa nečiní žádného rozdílu, byl-li tento člověk na zemi žebrákem nebo králem, knězem nebo papežem, zůstává přesto před Bohem pouze **lidským duchem**, který zodpovídá za všechny své myšlenky, slova i činy, tu leží v těchto slovech ještě vyšší smysl.

Býti **před** Bohem znamená býti u stupňů Božího trůnu, tedy v duchovní říši, v ráji, který je pod stupni trůnu. To je to nejdůležitější v této větě, co člověk dosud nechával bez povšimnutí. Také to je to nejobtížnější, poněvadž lidský duch ve stvoření může dojít až **před** Boha **teprve tehdy**, když odpykal všechno, co ho v tomto stvoření zatěžovalo jako vina a faleš. Všechno do posledního prášku! Dříve nemůže „stát před Bohem!“ Vzdor tomu nebude nikdy vidět Boha, neboť to člověk nemůže. Z místa, jemuž se říká „u nohou trůnu“ jest ještě obrovská propast až k Bohu. Lidský duch nemůže ji nikdy překročit. Člověk musí se proto spokojit tím, co má. Je toho tak nezměřitelně mnoho, že člověk využil z toho sotva nejnepatrnější částičku!

Lidští duchové **zde na zemi** a všichni, kteří se nachází ještě ve stvoření **nejsou** před Bohem **rovnocenní!** Takový názor byl by neblahý omyl! Nejdříve musí člověk ve své zralosti a čistotě být tak daleko, aby mohl před Bohem stát nebo obstát. Teprve **pak** smí říci, že je **roven** ostatním, současně před Bohem stojícím. Pak je úplně lhostejné, co leží **za ním**, protože nemůže dříve stát

před Bohem, pokud neodpykal a neodčinil vše, co na něm bylo nesprávné, nechť to byly názory nebo činy. Jakmile stojí před stupni trůnu, je to již odpykáno, protože dříve tam přijít nemůže. Ani lstí, ani mocí, protože zákony ve stvoření to nepřipustí.

Jakmile však stojí jednou tam, pak i přes největší dřívější chyby je bezpodmínečně úplně stejný, jako kdyby nikdy nic nesprávného na něm nebylo! Tak to má platit současně podle vůle Boží zde na zemi, avšak lidé ve svých zákonech, které si vytvořili sami, na to nedbají. Neopírají se při tom o Božskou vůli, nýbrž vždy očekávají od Boha víc, než sami jsou ochotni dát! To pravil již kdysi Kristus velmi zřetelně ve svém podobenství o nevěrných služebnících. –

Dosavadní prázdná slova budou silou Světla tentokrát zjevna! Tím nastane samo od sebe vypuzení všeho chorobného a ozdravení. I všechno falešné bude probuzeno k životu a musí ukázat své plody veškerému lidstvu! Podle toho bude pak poznáno! Hněv všemohoucího Boha nechá zlo zahynout samo v sobě! Jedině nedbáním Božských zákonů mohly uzrání takové výstřelky a špatné ovoce, které musíte dnes všude přijímat a požívat, abyste se při tom osvobodili nebo se tím zničili!

Až se tato zla odstraní sama sebou, **pak** budou lidé pomalu poznávat, jak ve skutečnosti trpěli tímto jedem. Teprve **potom** budou moci svobodně vydechnout ve svěžím vzduchu, který vytvořily očistné bouře nejtěžšího druhu.

Dnes to však dosud není tak daleko. Všude vládne jen strach! Lidstvo nechce to ovšem ještě připustit, ale vzdor tomu jedná z tohoto strachu, neboť všude objevuje se již nenávisť! Nenávisť vychází však **jen ze** strachu! Co je napadáno z nenávisťi,

to je ve všech případech také obáváno. Takový je zvyk pozemských lidí.

Skutečná nenávist vzniká jen ze strachu. Nikdy z hněvu nebo z rozhořčení, které zase vzniká jen ze svatého hněvu. Nenávist nemůže také vzniknout z pohrdání ani z hnusu.

A poněvadž strach přechází již v nenávist, není příliš dalekým konec. Vždyť tento strach vzniká v pozemských lidech před tlakem Světla, jemuž nemohou uniknout vyzkoušenou a obvyklou chytrostí rozumu, který poprvé po tisíciletích selhává, poněvadž je bezmocný proti živé a všemohoucí vůli Boží! –

Všechno dění, které vám vysvětlují, zasahuje veškeré lidstvo. Nemyslete proto lidským způsobem, že to bude všechno vyřízeno ve dnech, týdnech nebo měsících. Je to zápas, který trvá již leta a jehož konec jako bezpodmínečné vítězství Světla je vetkán do prazákonů stvoření!

Lidé, **probud'te se** v prožití, abyste nemuseli zahynout! Neboť brzy má vzniknout nové lidstvo, které vědomě bude žít v záchvěvech prazákonů stvoření a tím odvrátí chorobu jako důsledky falešného života tak, že na této pozemské pláni bude vládnouti jen mír a radost. Vám ke spáse, Bohu ke cti!

1)

bohužel

2)

bohulibé